



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **L. H.**
zastoupená JUDr. Jarmilou Pospíšilovou
sídlem Havlíčkova 22, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám 3/5, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2019, č. j. JMK 110070/2019, sp. zn. S-JMK 50690/2019 OÚPSŘ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil k odvolání žalobkyně rozhodnutí Městského úřadu Blansko (dále jen „stavební úřad“) ze dne 6. 2. 2019, č. j. SÚ SR 7/2019-MBK

6531/2019/Ša, sp. zn. SMBK-23472/2017-SÚ/Ša, jímž stavební úřad podle § 129 odst. 2 ve spojení s § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“) dodatečně povolil stavbu „*stavební úpravy dvorního traktu domu v X na pozemku parc. č. X v k. ú. X pro zřízení garáže a zpevnění vjezdu a přístupu do garáže na částech pozemků parc. č. X, X, X a X v katastrálním území X*“ (dále jen „předmětná stavba“). Změna provedená na základě rozhodnutí žalovaného spočívala v tom, že žalovaný vypustil z dodatečného povolení stavby část, týkající se povolení zpevnění vjezdu a přístupu do garáže. Důvodem pro tuto změnu byla skutečnost, že stavba zpevnění vjezdu a přístupu do garáže nebyla předmětem řízení o odstranění stavby, proto nemohla být ani předmětem řízení o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona. Ve zbylém rozsahu ponechal žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu beze změny a odvolání žalobkyně zamítl.

2. Žalovaný tak rozhodl za situace, kdy Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 7. 2015, č. j. 29 A 2/2013-54, zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2012, č. j. JMK 89562/2012, sp. zn. S-JMK 89562/2012 OUPSŘ.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobkyně v první řadě namítá, že pro zachycení stavu stavby před zahájením úprav v řízení o dodatečném povolení stavby byly použity dva dokumenty, a sice pasport stavby a dodatečně doplněná dokumentace stavu stavby před zahájením stavebních úprav. Stav před zahájením úprav přitom může být pouze jeden a nemůže tedy vycházet ze dvou dokumentů.
5. Žalobkyně dále uvádí, že předmětná stavba není používána v souladu s tím, jak byla vymezena v žádosti o dodatečné povolení stavby, neboť i z fotodokumentace ve spisu je uvedeno, že předmětná stavba je využívána jako sklad a její využití jako garáže je proto vyloučeno. Žalobkyně se cítí být dotčena na svých právech (na zdraví a bezpečnosti) tím, že není přesně specifikováno, ke skladování čeho má prostor sloužit, a také čtenějším pohybem aut a osob, než u případně deklarované garáže.
6. Žalobkyně rovněž rozporuje správnost tzv. pasportu stavby a jeho pořízení. Pasport dokumentuje současný stav stavby (včetně prvků vybudovaných bez stavebního povolení, které měly být teprve předmětem zkoumání, zda bude stavba dodatečně povolena). Stavební úřad legalizoval stavbu již ověřením uvedené dokumentace. Dle žalobkyně je stav objektu v době nabytí vlastnictví manželů S. zjištělný ze znaleckého posudku Ing. K., který byl správním orgánům k dispozici. Z posudku dle žalobkyně plyne, že ve dvorní přístavbě nejsou příčky a stropy jsou v havarijním stavu. Místnosti v posudku popsány nejsou, a tedy nebyly v době vypracování posudku vybudovány. Ostatní místnosti byly v posudku popsány konkrétně. Běžný provoz ubytovny ruší komfort bydlení a soukromí žalobkyně, a to i v situaci, kdy se ubytovaní lidé nechovají v rozporu s pravidly občanského soužití. Žalobkyně je tak obtěžována hlukem, který způsobují odchody, příchody, hovor, ruch spojený s bydlením většího počtu osob na malém místě, dále pachem z cigaretového kouře, atd.

7. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor, vyslovený v rozsudku krajského soudu č. j. 29 A 2/2013-54, když se nezabýval srovnáním ubytovací kapacity předmětné stavby s jinými zařízeními a pohodou bydlení žalobkyně. Žalobkyně konečně namítá procesní nedostatek spočívající v neúplném vymezení účastníků řízení, neboť dle jejího názoru mělo být účastníkem řízení taktéž město Boskovice.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s ohledem na povahu žalobních námitek, které se do značné míry shodují s námitkami, vyjádřenými v odvolání proti napadenému rozhodnutí, v podstatě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad rámec argumentace, vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pak žalovaný pouze uvádí, že žalobkyně neuvedla, v čem spatřuje nezákonnost toho, že v řízení o dodatečném povolení stavby existovaly dva podklady pro zaznamenání stavu stavby před zahájením úprav, zvláště za situace, kdy by tyto podklady měly obsahově korespondovat.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (stavebního úřadu), včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
10. Podstatu nyní projednávané věci polemika žalobkyně se závěry žalovaného (a stavebního úřadu), že předmětná stavba splnila podmínky pro dodatečné povolení.
11. Krajský soud předně považuje za nezbytné zdůraznit, že v citovaném rozsudku č. j. 29 A 2/2013-54, kterým zrušil původní rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobkyně, podrobil meritornímu přezkumu většinu z námitek, v téměř shodné podobě uplatněných žalobkyní i v nyní projednávané žalobě. Krajský soud přitom vyhověl námitce žalobkyně ohledně absence posouzení předmětné stavby s územně plánovací dokumentací, a proto žalovaného zavázal, aby se v navazujícím řízení zabýval skutečným souladem stavby, která byla předmětem řízení o dodatečném povolení, s územním plánem města Boskovice, zejména zda tato stavba spadala pod pojem „menší ubytovací zařízení“, a zda by její povolení nemělo nepřiměřený dopad na pohodu bydlení v dané lokalitě.
12. V nyní projednávané věci krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že v navazujícím řízení byl dodatečným zkoumáním skutkového stavu žalovaným pověřen Městský úřad Boskovice. Poté, co však žalobkyně úspěšně vznesla námitku podjatosti vedoucího stavebního úřadu Boskovice, dospěl Městský úřad Boskovice k závěru, že nedisponuje úřední osobou, která by se žádostí o dodatečné povolení stavby mohla zabývat, proto byl následně k vedení řízení o dodatečném povolení stavby pověřen Městský úřad Blansko (stavební úřad v nyní projednávané věci). V tomto řízení následně došlo k výzvě stavebního úřadu k zúžení žádosti o dodatečné povolení stavby stavebníky z původního rozsahu stavebních úprav celého dvorního traktu domu č. X na pozemku parc. č. X v k. ú. X, a to pouze na rozsah předmětné stavby (tedy přestavbu jednoho pokoje na garáž). Následně byla k žádosti o dodatečné povolení stavby připojena taktéž žádost o povolení zpevnění vjezdu a přístupu do garáže na částech pozemků parc. č. X, X, X a X v katastrálním území X.
13. Stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby dospěl k závěru, že stavba splňuje podmínky pro dodatečné povolení. Z důvodu, že nově zúžená žádost zahrnovala pouze

přestavbu pokoje na garáž, tudíž fakticky nedošlo k navýšení, ale dokonce ke snížení ubytovacích kapacit v dvorním traktu domu č. X na pozemku parc. č. X v k. ú. X. Z toho důvodu dle stavebního úřadu nebylo zapotřebí zabývat se tím, zda předmětná stavba splňuje definici „menší ubytovací zařízení“ ani tím zda takové zařízení nezasahuje nepřiměřeně do pohody bydlení v dané lokalitě, jak byl zavázán rozsudkem krajského soudu č. j. 29 A 2/2013-54. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavby totiž nebyla vůbec stavba, která měla být užívána k ubytování. Žádosti o dodatečné povolení stavby proto stavební úřad v plném rozsahu vyhověl. Žalovaný následně pouze korigoval rozhodnutí stavebního úřadu, neboť dle jeho názoru předmětem dodatečného povolení nemohlo být zpevnění vjezdu a přístupu do garáže na částech pozemků parc. č. X, X, X a X v katastrálním území X – to totiž nebylo předmětem původního řízení o odstranění nepovolené stavby, proto ani nemohlo být předmětem řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, které na řízení o dodatečném povolení stavby věcně navazuje. V ostatním žalovaný shledal postup stavebního úřadu zákonným.

14. Krajský soud k tomu uvádí, že jestliže došlo v řízení o dodatečném povolení stavby k zúžení žádosti o dodatečné povolení stavby, došlo i k zúžení části stavebních úprav dvorního traktu domu č. X na pozemku parc. č. X v k. ú. X, kterými se mohl stavební úřad, a v nyní projednávané věci i krajský soud, zabývat. Jinými slovy, jestliže žadatelé z žádosti o dodatečné povolení stavby vynechali stavební úpravy čtyř pokojů v dvorním traktu domu č. X na pozemku parc. č. X v k. ú. X, stavební úřad se nemohl zabývat splněním podmínek pro jejich dodatečné povolení, stejně jako se krajský soud nemůže zabývat námitkami žalobkyně, které se vztahují k této části stavby, která sice byla předmětem řízení o odstranění nepovolené stavby, avšak následně nebyla předmětem řízení o dodatečné povolení stavby. To samozřejmě neznamená, že by tím žalobkyně byla nějak krácená na svých právech bránit se proti případné nezákonnosti těchto stavebních úprav. V rozsahu, v jakém nedošlo k podání žádosti o dodatečné povolení stavby (tedy v rozsahu čtyř pokojů v dvorním traktu domu č. X na pozemku parc. č. X v k. ú. X), totiž u nepovolených stavebních úprav bude dále vedeno řízení o odstranění stavby, v němž bude žalobkyně mít procesní prostor k uplatnění relevantních námitek.
15. Krajský soud se tak v nyní projednávané věci nemůže zabývat námitkou zhoršení pohody bydlení žalobkyně z důvodu navýšení ubytovacích kapacit v dvorním traktu domu č. X na pozemku parc. č. X v k. ú. X, neboť pokoje v tomto dvorním traktu nebyly předmětem řízení o dodatečném povolení stavby a ke zhoršení pohody bydlení žalobkyně z důvodu navyšovacích kapacit zároveň zjevně nemohlo dojít stavbou garáže.
16. K námitce nezákonnosti pořízeného pasportu stavby (zjednodušené stavební dokumentace dle § 125 stavebního zákona) se krajský soud vyjádřil již v rozsudku č. j. 29 A 2/2013-54, v němž uvedl, že „[ž]alovaný v souladu se zákonem doplnil, že ve věci ověření pasportu stavby není vedeno žádné správní řízení, v němž by stavební úřad určoval okruh účastníků a s jejichž námitkami by se musel vypořádávat. Podle žalovaného si stavební úřad před ověřením pasportu zajistil dostatek podkladů pro zjištění stavebně technického stavu stavby a jejího využití tak, aby mohl fundovaně posoudit, zda předložený pasport stavby odpovídá všem skutečnostem. Přezkoumání pasportu stavby nebylo předmětem tohoto nyní přezkoumávaného řízení. Krajskému soudu nezbyvá, než přisvědčit shora uvedeným závěrům správních orgánů.“ Krajský soud v citovaném rozsudku dále doplnil, že „[s]právní orgány vyhodnotily, že pro dotčený objekt, na němž se jen dokončují určité stavební úpravy (dvorní část objektu), je předložená dokumentace dostatečná. S tímto závěrem se ztotožnil i zdejší soud, když vzhledem k rozsahu

stavby a prováděných stavebních úprav lze považovat projektovou dokumentaci za dostatečnou.“ Krajský soud neshledává důvod, proč by se v nyní projednávané věci měl od svého dříve vyjádřeného názoru odchýlit.

17. Nadto v této souvislosti krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016-42, dle kterého „*I. Účelem právní úpravy § 125 stavebního zákona z roku 2006 je nastolit stav právní jistoty ohledně technického provedení v minulosti povolené stavby a jejího účelu, jejíž dokumentace zcela chybí, či případně není dostatečným zdrojem informací o stavbě; umožňuje také určit účel užívání stavby, o němž se nedochovaly doklady. II. Osvědčení vydané dle § 125 stavebního zákona z roku 2006 by mohlo představovat nezákonný zásah do práv stěžovatelky, proti kterému by byla přípustná obrana dle § 82 a násl. s. ř. s., pokud by bylo vydáno v rozporu s hmotným právem, nebo pokud by pro jeho vydání vůbec nebyly naplněny zákonné předpoklady uvedené v § 125.*“ Pokud tedy žalobkyně měla pocit, že ověření pasportu předmětné stavby splňuje některou z výše uvedených podmínek, za kterých mohlo dojít k zásahu do jejích veřejných subjektivních práv, mohla proti tomuto ověření brojit proti ověření pasportu předmětné stavby, mohla tak učinit, avšak v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení podle § 82 a násl. s. ř. s., nikoliv v řízení o dodatečném povolení stavby. Námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávnosti pasportu předmětné stavby tak krajský soud nemůže shledat důvodnou.
18. Krajský soud se neztotožňuje s žalobkyní ani v námitce, že jako podklad pro dodatečné povolení stavby byly použity dva dokumenty – pasport předmětné stavby a dokumentace stavu předmětné stavby před stavebními úpravami, které doplnili stavebníci v řízení o dodatečném povolení stavby na žádost stavebního úřadu. Ze správního spisu totiž vyplývá, že to jsou obsahově v podstatě shodné dokumenty. Jediný rozdíl mezi těmito dokumenty spočívá v rozsahu dokumentace. Pasport totiž zaznamenává stav před úpravami celého dvorního traktu domu č. X na pozemku parc. č. X v k. ú. X. Dokumentace, doplněná stavebníky v řízení o zúžené žádosti o dodatečné povolení stavby, naopak logicky zaznamenává pouze stav před úpravami pokoje, který měl být následně přestavěn na garáž, což bylo také předmětem řízení před stavebním úřadem. Žádné dva stavy předmětné stavby před zahájením stavebních úprav tak, na rozdíl od toho co naznačovala žalobkyně, podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu dle krajského soudu nebyly.
19. Dále k námitce, že předmětná stavba není užívána k účelu, k jakému bylo pro ni vydáno dodatečné povolení stavby, krajský soud uvádí, že toto opět není předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. V dodatečném povolení stavby sice došlo k povolení užívání předmětné stavby, stavební úřad však z povahy věci nemohl v rozhodnutí zkoumat, zda je předmětná stavba užívána v rozporu s povoleným způsobem užívání, a to už z toho důvodu, že možnost stavbu užívat byla závazně stanovena právě až v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Dochází-li k užívání stavby v rozporu s povoleným způsobem užívání, může být tato skutečnost potencionálně předmětem řízení o přestupu proti územnímu rozhodnutí podle § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona. Takové řízení je však svou povahou zcela odlišné od řízení o dodatečném povolení stavby, a je taktéž na řízení o dodatečném povolení stavby zcela nezávislé. Tato námitka žalobkyně tak také nemůže být shledána důvodnou.
20. Konečně námitku procesního pochybení žalovaného, spočívající v tom, že jako účastníka řízení o dodatečném povolení předmětné stavby stavební úřad nepřizval město Boskovice, jehož pozemky sousedí s pozemky stavebníků, krajský soud uvádí, že tuto námitku taktéž

nemůže shledat důvodnou. I kdyby totiž k takovému pochybení skutečně došlo, což krajský soud v nyní projednávané věci nezkoumal, nemohl by krajský soud žalobě vyhovět, neboť žalobkyně nijak nevysvětluje, jak by tím mohlo dojít k zásahu do jejích veřejných subjektivních práv.

V. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. března 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu